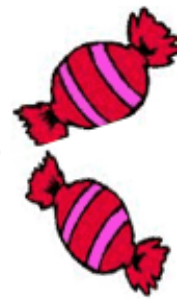
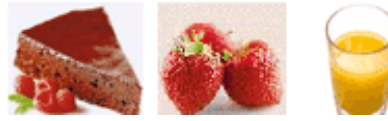

נא לא לקרא בזמן התפלה		
יקריאת התורה		
מוצט"ק	הד"ג	
20:27	19:16	קרית ארבע
20:28	19:16	חיספין
20:31	19:19	חיפה
20:27	19:11	ירושלים
20:29	19:27	תל אביב

פינוק לשבת

עלון השבת לילדים

שבת קדש פּרַשַׁת פְּנַחְסָא כ"ד תמוז התשע"ב | גליון מספר 38 | שנה ראשונה

י"ל ע"י בית המדרש "אור שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון טובב"א

נקדה אלהות

לרפואת אביטל בת חנה

המנהיג האמתי והראוי

שבת שלום לכם, חברי היקרים והאהובים. יאיר ומתנה עמדו תמיד בראש כל קבוצה שהקמנו. לא משנה מה היתה הסבה, תמיד שניהם היו ראשי הקבוצות. בחבורת "שומרי החומות" שהקמנו (זוכרים) שוב נחלקו החברים לשתי קבוצות, ושוב עמדו יאיר ומתנה בראשם. לאחר צום י"ז בתמוז, ישבנו כלנו על הדשא בגנה הצבורית ועמיר אמר: כדאי שנעסק גם בגמילות חסדים על מנת לזרז את הגאולה. "זה רעיון נפלא", נשמעו קולות מסביב. הביטו כל החברים אל יאיר ומתנה לשמע איזו הצעה תהיה להם, אך הם שתקו. אולי נעמד ביום ששי ליד המכלת השכונתית, ונעזר לקשישים לשאת את מה שקנו אל ביתם? הציע איתן. ואולי בכל יום בצברים נקח את אחינו ואחיותינו הקטנים לגן המשחקים, ואימהותינו תוכלנה לנוח? הציע יוסף. למעשה לא החלטנו דבר. כל כך התרגלנו שיאיר ומתנה מחליטים וקובעים, וכשהם שתקו כל הרעיונות נשארו רק בדבורים. כך חלפו להם השעות וחזרנו הביתה. למחרת, בסיום הקיטנה קבענו להפגש בשעה ארבע וחצי על מנת לשחק במונופול "חזרה למקדש". כלנו הגענו חויץ מגדי. חשבנו שזה מקרה, אך גדי הפסיק להגיע למפגשים אחרי הקיטנה. הדבר היה מוזר מאד, כי גדי חבר מצוין היה, ותמיד היה בשלום עם כלם. כששאאלנו את גדי הוא התחמק מלענות, ורק אמר "אני עסוק מאד". המשכנו כרגיל להפגש ואפלו התרגלנו שגדי לא מגיע, עד שאחר צהרים אחד, כשהלכנו לשחק במונופול "חזרה למקדש", ראינו את גדי הולך ברחוב ולידו אדם שלא הפרנו. כשהתקרבו ראינו שגדי מלוח אדם "סגי נהור" כשהם מדברים וצוחקים ושמחים. שלום גדי קראנו בקול. ומי אלה שאל האיש? הם חברי הטובים אמר גדי. גם הם עוסקים בגמילות חסד ועזרה לזולת כמוך? שאל האיש. גדי שתק לרגע ואמר: אני בטוח שכל אחד מהם עושה מעשה חשוב לקרוב הגאולה. שתקנו והתביישנו. אנו רק מעלים רעיונות וגדי עושה. האיש שחש במבוכה אמר: בפרשת השבוע משה מבקש מה' למנות מנהיג לעם ישראל לפני מותו. הושע נבחר להנהיג את ישראל משום שהיה איש של דבקות במטרה ובדאגה לזולת. חשבו על כך. ומה אתם אומרים מי המנהיג המתאים לחבורה שלנו ושלכם? שבת שלום ולהתראות בשבוע הבא בעלון פרשת מטות מסעי, יונתן.

גר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעלוי נשמת
התינוק יונתן פלמר
ה"ד

החִידָה הַפְּרָשָׁה

- ☺ איזו מתנה נותן ה' לפנחס בן אלעזר?
- ☺ מה עושים משה ואלעזר אחרי המגפה בפקדת ה'?
- ☺ התורה מגלה לנו משהו חשוב על בני קרח, מהו?
- ☺ כמה בנות היו לצלפחד? ומה שמותן?

השְׁבִילֵי הַפְּרָשָׁה

ה' משבח את פנחס ושכרו ברית שלום. לאחר המגפה ה' מצוה למנות את ישראל, ומגדיר את חלקת הארץ. שבט לוי, שאינם חולקים בארץ, לא נמנו עם כלם, והם נמנים בפני עצמם. לפי כללי חלקת הארץ, הנוחלים הם גברים, אך חמש בנות צלפחד, מקבלות נחלה על פי ה'. ה' מזכיר למשה את חטאו ב"מי מריבה" ועונשו. משה עולה להר העברים, וצפה אל הארץ. משה מבקש מה' שימנה ממשיך שיוכל להנהיג את העם אחרי מותו. ה' מצוה עליו להסמין את הושע בן נון. התורה מפרטת את הקרבנות, המנחות והנסכים שיש להביא ולהקריב בכל יום, בשבת ובמועדים.

המשפחה הַפְּרָשָׁה

חמש בנות צלפחד משבט מנשה, שאביהם מת במדבר ולא הותרו בנים, באו לפני משה וטענו כי מצב זה פוגע באביהם ובמשפחתו, היות והמשפחה לא תזכה כלל לנחלה בארץ. משה העביר את טענתם לקב"ה. והתשובה היתה כי אכן הבנות צודקות. יש להעביר להן נחלה על שם אביהן.

קורה לפעמים שיש צורך לחלק בבית ממתק או משחק או כל דבר אחר. לא תמיד כלם מסכימים להתחלק שווה בשווה. אך כך לא ראוי לנהג. במשפחה כלנו גוף אחד. לכלנו חלק אחד בהנאות ובכיופים. נכון, גם במטלות הבית צריך להתחלק שווה בשווה, אך לא תמיד זה אפשרי. אי אפשר לתת לתינוק ההוריד אשפה, או לילדה בת השלש לתלות כביסה. אך אפשר לחלק שווה בשווה כל מה שיכל להנות ולשמוח את כלם. בהצלחה.

סוּר וְשִׁלְחוּן הַשֶּׁבֶת

מספרים על הגאון רבי זלמן "בעל התניא", שהיה גר סמוך לחצר התלמוד תורה, ובאמצע החצר היה עמוד גבוה עשרה מטרים. התלמידים התחרו ביניהם מי יצליח לעלות לפסגת ראש העמוד. בין המתחרים היה נכדו של הרב, הילד מנדל, בעל "צמח צדק". והנה התחילו התלמידים לרוץ ולעלות על העמוד, אך כשהגיעו לחצי העמוד המה פרעו ונפלו, ואלו הילד מנדל הצליח לעלות עד רום פסגת העמוד, והכל מחאו לו כפיים. בשמוע הגאון את הרעש של מחיאות כפיים, הסתכל דרך החלון, וראה את נכדו עומד למעלה בראש פסגת העמוד, וכלם מחאו לו כפיים. רמז לו באצבעו שיבוא אליו, וכשבא, שאל את הנכד: מנדלי, למה עלית לראש העמוד?, ענהו הנכד: סבא, זוהי התחרות בינינו, ולמעשה כלם לא הצליחו לעלות, ורק אני הצלחתי. שאל הסבא: כמה כחך יפה יותר מכלם? ענה לו: סבא! אני הסתכלתי עליהם וראיתי שכאשר הגיעו לחצי גבה העמוד, הביטו למטה וראו שהם גבוהים מן הקרקע, קבלו סחרחורת, ונפלו. אני החלטתי לא להסתכל למטה, כי אם רק למעלה, ולכן אזרתי אמוץ ועליתי לרום פסגת העמוד. אמר לו הרב: טוב עשית, ומקרא מלא הוא "ארח חיים למעלה למשפיל, למען סור משאול מטה", ולכן גם בלמודיך, לא תסתכל על קטנים ממך בחכמה, פן תסתפק במועט, ואפשר שגם תרד מרמת הלמוד שלך, אלא הסתכל בגדולים ממך, באפן שגם אתה תעלה מעלה מעלה, ובזה תזכה להיות ברום המעלה.